

190 Üç Dost Kalemın Muhabbeti

– Necmi Yaprak · 03 Mayıs 2010

Mustafa KUVANCI hocam bana mesaj attı. Cumartesi saat.11.30 da yanıma Kamil UYSAL çay içmeye gelecek diye. Hocamı hiç kırarmıyım. Bir dost kalem daha görecektim. Bir taraftan da merak ediyordum.

Henüz üniversite yıllarında gencecik bir kalem. Nasıl oluyorda kelimelerle bu kadar oynuyor. Yazılarını okudukça aklımlı karıştıyordu. Bu kısa zamanda bu kadar güzel yazılar, şiirler yazılabilir mi?

Söz verdiğimiz günün saatine yakın bir vakitte. Dershanenin önünde bir dost öğretmen ile karşılaştım. Ayaküstü muhabbet ederken yanıma bana tebessüm ederek bir yüz geldi. Elinde ki çantayı bıraktı yere. Beni tanımış uzattı elini. Merhaba abi dedi. Bende hiç sormadım adını. Emindim bu bizim Uludağın, Yeşil Bursa'nın çocuğu, kelimeleri oyuncak yapan, yazılarında kendini arayan, Kamil'den başkası değildi.

Nasılısın kardeşim derken gözlerinin içinde hürmetler yanıyordu. Çekingen, saygıda kusur etmeyen hal ve hareketlerinden karşımda adam gibi adam duruyordu. Dost öğretmen arkadaştan izin istedik.

Abi siz buyurun önden. Birlikte dershaneye girdik. Mustafa hocanın odasına girdik. Hocamız derste idi. Çalışanlardan güzel bir kızımız beni tanımıştı. Tebessüm ederek şimdi hocam gelecek dedi. Bu arada hal hatırımızı sorar iken hocamızda geldi.

Bizlere hitap edişi, ne yapacağını bilmiyordu sevincinden. Üzerinde biraz da kırgınlık vardı. Geçmiş olsun hocam. Sormayın biraz rahatsızım dedi. Hocam yerinde duramıyordu. Hemen dolabından sendeyaz sitesinin çıkartmış olduğu şiir kitabını çıkardı. Bu kitaplar sizlere hediyem olsun dedi.

Hem muhabbet ediyor hem de Kamil'in hal ve hareketlerini süzüyordum. Hocam sorular soruyor Kamil'de kendini tanıtmaya çalışıyordu. Kitabı da elinden düşürmüyor. Sayfalarını çeviriyordu. "Hocam çok üzgünüm bende bu kitapta olmak istiyordum ama kendimce bazı sebeblerim vardı" dedi. Hocam da "üzülmeyin inşallah daha sonra çıkacak kitaplarda isminizi görmek istiyoruz" dedi.

Daha sonra ne yapmak istediğini, ileride ne olmak istediğini sorduk. Aklına koymuş polis olmak istiyordu. İmtihana girmiş gerekli olan polisliğe katılma puanını almıştı. Hocama döndüm "Bizim teşkilata Kamil gibi düşünür, şair ve yazar ruhlu insanlar lazım, aslında çok iyi olur, zaten biliyorsunuz yazarlar asla kötü düşünemez"

Kamil'in gözlerinin içi gülüyor. Elimizden ne gelirse yapmaya söz verdim. Nasihat vermeyi de ihmal etmedim. Eğer kararlıysan ilk önce bu mesleği sevmen lazım, çok şerefli meslek olmasına rağmen çok zorlukları vardır, asla yılmayacak, doğrudan sapmayacaksın. Kalemın ve giyimın çok iyi olacak.

Nasihat verirken de takip ediyordum. İçimden yle bir geçti ki "inşallah imtihanları kazanır da polis olur" diye düşündüm. Söz sözü açar derler ya ne çabuk geçti bir saat. İznim dolmuş müsaade istedim. Ayrılmak istemiyordum dost kalemlerden. Birbirimize söz verdik. İnşallah bir daha geliriz bir araya.

Kısa bir muhabbet ettik ama içim kaynıyordu. Doyamadım her ikisinin muhabbetine. Ne güzel oluyor dost kalemlerle bir araya gelmek. Selam vermek. Hal hatırını sormak. Ne güzel oluyor değil mi?

03.05.2010